

Ella en het Mysterie van Kamp Valkenrust

Voor Liv

Ella en het Mysterie van Kamp Valkenrust

Dennis Brugman

Schrijver: Dennis Brugman
Coverontwerp: Dennis Brugman
ISBN: 9789403789842
© Dennis Brugman

naar een originele idee van Liv...

1 De Busreis en een vreemd bericht

Het begon als een normale dag. Ik werd wakker, rekte me uit. Mijn hoofd was nog half in dromenland toen ik op mijn telefoon keek. Ik scrolde langs een paar meldingen en opende mijn agenda.

“Vandaag: OP KAMP”

Mijn ogen werden groot. “Oh nee!” riep ik. Hoe had ik dit kunnen vergeten?! Ik sprong uit bed en rende naar mijn kast. Mijn koffer stond nog halfleeg op de grond, precies zoals ik hem drie dagen geleden had achtergelaten, toen ik ‘morgen pak ik hem wel in’ dacht.

Ik graaide een paar broeken, shirts en sokken bij elkaar en gooide ze erin. Tandeborstel? Check. Slaapzak? Waar was dat ding? Ik keek onder mijn bed en trok hem tevoorschijn. Ondertussen hoorde ik mijn moeder beneden al roepen.

“Ella! Je moet over twintig minuten op school zijn!”

Twintig minuten?! Mijn hart sloeg een slag over. Ik trok snel een trui over mijn hoofd, propte mijn pyjama nog in mijn tas en stormde de trap af.

“Dat was snel,” zei mijn moeder, terwijl ze een boterham naar me uitstak.

“Geen tijd,” zei ik, terwijl ik hem al halverwege in mijn mond had.

Mijn vader keek op van zijn krant en lachte. “Het verbaast me altijd hoe je elke keer weer alles op het laatste moment doet.”

Ik rolde met mijn ogen en knoopte mijn schoenen. “Ik ben er toch klaar voor?”

Mijn moeder gaf me een snelle kus op mijn voorhoofd. “Veel plezier op kamp, en wees een beetje lief voor de juf!”

Ik mompelde iets wat zowel ‘ja’ als ‘we zien wel’ kon betekenen en rende de deur uit. Gelukkig woonde ik dichtbij school, dus vijf minuten later stormde ik het schoolplein op. Een grote bus stond al klaar, en mijn klasgenoten stonden in groepjes te kletsen.

Tess zag me als eerste. “Ik dacht al dat je te laat zou zijn,” zei ze met een grijns.

“Haha,” antwoordde ik sarcastisch, terwijl ik mijn koffer naast de rest zette.

De juf klapte in haar handen. “Oké, kinderen, als ik je naam noem, mag je de bus in!”

Eén voor één stapten we in. Ik plofte naast Tess neer, terwijl Olivia en Emma achter ons zaten. Voor ons zaten Milan en Daan.

“YES! Kamp, hier komen we!” riep Milan enthousiast.

“Ja,” zei Daan, “tenzij het eten daar net zo smerig is als vorig jaar.”

“Misschien moeten we gewoon overleven op snoep,” stelde Olivia voor.

“Jij overleeft op snoep,” zei Tess lachend. “Wij eten normaal voedsel.”

We grinnikten en ik haalde mijn telefoon uit mijn zak. Even checken of ik nog berichten had. Op het moment dat ik het scherm oplichtte, voelde ik een rilling over mijn rug lopen.

Er stond een nieuw bericht in onze groepschat.

ONBEKEND NUMMER:

“Pas op. Kamp Valkenrust is niet wat het lijkt.”

Mijn adem stokte. Ik keek om me heen. Iedereen was druk aan het praten en lachen, alsof niets aan de hand was.

“Wat is er?” vroeg Tess, die over mijn schouder meekijkte.

Ik draaide mijn scherm naar haar toe. “Dit.”

Ze fronste. “Wie heeft dat gestuurd?”

“Geen idee. Er staat ‘onbekend nummer’.”

Olivia boog zich nieuwsgierig naar voren. “Wat is er?”

Ik liet haar het bericht zien.

Ze trok haar wenkbrauwen op. “Oké, dat is... creepy.”

“Misschien een grap van iemand?” stelde Milan voor.

“Misschien,” zei ik langzaam, maar iets in me twijfelde. Wie zou dit sturen? En waarom?

“Misschien was het Luca,” zei Daan.

Iedereen keek hem verbaasd aan. “Luca is er niet eens,” zei Olivia.

“Ja, precies,” zei Daan. “Misschien probeert hij ons gewoon bang te maken omdat hij niet mee kon.”

Het klonk logisch. Luca had altijd een talent om ons te plagen. Maar waarom zou hij dit sturen als hij wist dat hij niet eens in de buurt was om onze reactie te zien?

Voordat ik er verder over na kon denken, zette de buschauffeur de motor aan. De juf stond op.

“Goed, allemaal zitten en je gordel om,” zei ze streng. “Dit wordt een lange rit, dus geen gekkigheid in de bus!”

Olivia zuchtte overdreven. “Dag, vrijheid.”

We begonnen te rijden en al snel waren we de stad uit, onderweg naar Kamp Valkenrust.

Na een tijdje pakte Tess haar telefoon en keek me aan. “Zeg eens, heb jij al Wifi hier?”

Ik checkte mijn scherm. “Nope. Geen bereik zelfs.”

“Dat is raar,” mompelde ze. “Hoe kan iemand ons dan dat bericht sturen?”

Ik rilde. Daar had ik nog niet over nagedacht.

“Het is vast gewoon een grap,” zei Milan, die over onze schouders meekeek. “Of misschien een nummer dat je hebt geblokkeerd en dat je daarom als ‘onbekend’ ziet.”